

en regelmæssig Plan ind i Udførelsen af alle Statens offentlige Arbejder, saaledes, at de Arbejder, Staten lod udføre det ene Aar, stod i Sammenhæng med, hvad den lod udføre det andet Aar, saa at den derved kunde beskæftige en nogenlunde rigelig og ensartet Arbejdsstyrke. Vilde man derved imod efter Lune og Indfald bevilge det ene Aar store Beløb til offentlige Arbejder og det andet Aar kun smaa Beløb, vilde Følgen deraf blive, at i de Aar, hvor store offentlige Arbejder bleve satte i Gang af Staten, vilde der ske en Tilstrømning af Arbejdere fra Nabolandene Sverig, Tyskland og til Dels ogsaa England, som efter en længere Tids Forløb vilde faae en Slags Hjemstedsret her i Landet, og standse man saa med disse offentlige Arbejder, vilde hele denne Arbejderbefolkning komme til at gaa her og drive, og det vilde blive vanskeligt at skaffe den Sysselsættelse. Der har saaledes i Tide været paapeget for Thinget Bigtigheden af, at vilde, man stille den Arbejderbefolkning, som søger sit Erhverv ved disse Næringsveie, en nogenlunde sorgfri Fremtid i Udsigt, maatte der være en fast Plan og Regelmæssighed i Ledelsen af Statens offentlige Arbejder. Men har der siden Visnepolitikken blev etableret, været Spor af Plan i Bevillingen af de offentlige Arbejder? Nei, det er sket efter Indfald, som det i alt Fald for dem, der staa udenfor, er umuligt at se en fornuftig Tanke i. Nu stryger man det ene Aar et Par Millioner her, og saa det næste Aar et Par Millioner der, men et Hensyn til, hvad der skyldes Arbejderne i denne Retning, har der aldrig været Spor af. Det er Noget af det største Ansvar, som efter vor Overbevisning Folke-thingets Flertal har overført Arbejderne. Men hvad der saaledes er sket med Hensyn til Arbejder, som Staten som den største Arbejdsgiver har i sin egen Bæretægt og under sin Ledelse, svarer til en vis Grad til, hvad der af de socialistiske Fagforeninger er sat i Scene lige over for private Arbejder. Den Vilkaarlighed, hvormed Fagforeningerne ere traadte op lige over for de private Arbejdsgivere, har kun kunnet være ødelæggende for den danske Industri. Naar vi se, at i Løbet af en Række af Aar den ene Million efter den anden er bleven spildt ved mislykkede Arbejdsforetagender og Entrepriser, og man vil søge efter, hvad Nar-sagen har været, vil man i de fleste Tilfælde finde, at Nar-sagen har været, at Arbejdets Udbytte ikke har svaret til den Pris, som Arbejdsgiverne have maattet betale deres Arbejdere. Som Følge deraf have Foretagenderne kun været lidet rentable, og atter paa

Grund deraf have de maattet standse. Det er en farlig Sag ved Striker at ville fremtvinge kunstige Arbejdspriser. Følgen kan let blive, at Tilstanden bliver ødelæggende baade for Arbejdere og Arbejdsgivere, idet den hele Virksomhedsgren, hvori der strikes, maa standse. Men naar Staten ikke kan forhindre Arbejdernes Sammenslutning, fordi den derved vilde gjøre Indgreb i Foreningsretten, kan og maa den endnu mindre forhindre, at Arbejdsgiverne søge at værges deres egen Eksistens ved ogsaa at benytte Foreningsretten, saaledes at de ikke lade sig paatvinge ubillige Fordringer af Fagforeningerne eller strikende Arbejdere. Naar det nu er sket, have de Herrer, som have givet Anledning til Striden og rejst den, Intet at beklage sig over; de have selv trunget Arbejdsgiverne til at slutte sig sammen i Foreninger for at værges sig imod ubillige Fordringer, thi Arbejdsgiverne kunne ikke være tjente med at lade sig drive op til Priser, hvorved deres Fabrikation ikke kan bestaa. Men som sagt, mod disse uheldige Forhold, disse Striker, der jo kun have været til Tab for Arbejderne saa vel som for Arbejdsgiverne, og som gribe saa forstyrrende ind i Industriens rolige Udvikling, er der intet Andet at gjøre end at foreholde de paagældende Arbejdere saavel som Arbejdsgiverne, at de maa være sig klart bevidste, at de selv bære Ansvar for deres ubesindige Benyttelse af Foreningsretten. Naar vi altsaa staa overfor en saadan Strid som den, der har været i Fernindustrien i det sidste Halvaar, og den har draget saa uhykkelige Følger for de stakkels Arbejdere efter sig, maa jo Enhver til hvilket Parti han end hører, nære Duffe om, at han paa rette Maade kunde række dem en hjælpende Haand til at komme ud af den mest trykkende Nød; men man kan dog ikke ville gaa ind paa ethvert Forslag i saa Henseende. Det er allerede en stor Ting, naar der siges fra Regjeringen og denne Side: Vi ville række Haand til at skaffe Arbejde; I maa selv paapege, hvilke Arbejder I ønske, og I maa paapege, hvad af de foreslaaede Arbejder, I ikke ville gaa ind paa. Det er et Vidnesbyrd om vor Deltagelse overfor disse Folk, at vi ere villige til at skaffe Arbejde paa en hvilken som helst Maade. Men naar man siger, at de skulle have et kontant Tilskud, og man saaledes til en vis Grad giver de Strikende en større eller mindre Erstatning for de Tab, som Striken har paaført dem, da er man derved kommen ind paa en Vej, som ingen lovgivende Magt i hele Verden vil kunne gaa ind paa. Naar Arbejderne kunde begaa taabelige og over-